

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννάτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

9 Μαρτίου 1880

Σφραγὶς τῆς κοινότητος τῆς
ΕΠΑΡΧ. ΑΡΚΑΔΙΑΣ
ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ πιττακίου τοῦ μακαρίτου Πρωτοσυγγέλλου Ἀμβροσίου Φραντζῆ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κ. Μάμουκας εὐηρεστήθη, τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν, νὰ ἐπιστείλῃ ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: Σ. τ. Δ.

Τὸ πιττάκιον τῆς 21 Ἰουλίου 1821 εἶναι αὐτόγραφον τοῦ μακαρίτου Πρωτοσυγγέλλου Ἀμβροσίου Φραντζῆ, — ἑξαδέλφου τοῦ ἄοιδίμου Ἀρχιερέως Χριστιανουπόλεως Γερμανοῦ (ἐνὸς τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Τριπολιτζᾶς κρατηθέντων ὁμηρῶν—ἱερατικῶν τε καὶ προκρίτων τῆς Πελοποννήσου), — μέλους τῆς ἑταιρίας τῶν Φιλικῶν, — μέλους τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας ἐν ἔτει 1822—καὶ συγγραφῆς τετρατόμου «Ἐπιτομῆς τῆς ἱστορίας τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1715 ἔτους μέχρι τοῦ 1835». Ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πιττακίου τούτου σφραγὶς ἀνήκει—ὡς εἰκάζω—εἰς τὴν τῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας (τὰ νῦν Κυπαρισσίας) κοινότητα. Εἰς τὴν διοίκησιν δὲ τῶν κοινῶν τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ἐλάμβανε σπουδαῖον μέρος ὁ τὸ πιττάκιον γράψας, διὰ τε τὴν προσωπικὴν του ἀξίαν, καὶ ὡς ἀντιπροσωπῶν τὸν ὁμνησθέντα Ἀρχιερέα.

Τῇ 20 Φεβρουαρίου 1880. Α. Ζ. ΜΑΜΟΥΚΑΣ

Παράδοξα τῆς γλώσσης:

Περὶ ἀνθρώπου θνήσκοντος λέγομεν ὅτι «ἀφίνει τὴν γῆν» ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

1. Πιττάκιον ἐκάλουν οἱ Βυζαντινοὶ τεμάχιον μεμβράνης ἢ χάρτου χρησιμεῖον ὡς πίναξ ἢ ὡς σημειωματάριον. Εἶνε λέξις ἑλληνικὴ ἐκ τοῦ πίττα ἢ πίσσα· διότι κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο ξυλίνους πίνακας πεπισσωμένους ὡς τοιαῦτα σημειωματάρια.

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλοῦ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Π. Παγκαθῆ].
Συνίξις: 181 σελ. 182.

Ἄ οὐ σύγως τῆς τροφῆς.

Ἐπλησίασα κ' ἐγὼ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ. Διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ραβδίου τοῦ ὄμως μὲ ἀπεμάκρυνε.

— Τί πρᾶγμα εἶν' αὐτός;

— Εἶναι ὁ Ρεμῆς.

— Μὲ εἶχες εἰπεῖ...

— Ναι, τῷ ὄντι· ὄμως... δὲν ἦτον ἀλήθεια, διότι...

— Ἄ! Δὲν ἦτον ἀλήθεια, δὲν ἦτον ἀλήθεια.

Καὶ ἐπροχώρησέ τινα βήματα πρὸς ἐμὲ, ἔχων ὑψωμένον τὸ ραβδίον· ἐγὼ δὲ αὐτομάτως ὠπισθοδρόμησα.

Τί εἶχον κάμει; Τί ἦτον τὸ ἐγκλημά μου; Διὰ τί νὰ μὲ δεχθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅταν ἐπήγαινα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ;

Ἄλλὰ καιρὸς δὲν μοι ἔμενε πρὸς ἐξέτασιν τῶν διαφορῶν αὐτῶν ζητημάτων, διασταυρουμένων εἰς τὸ πνευμά μου ἐν πολλῇ ταραχῇ.

— Βλέπω ἔχετ' ἐδῶ ἀποκρηῖν, εἶπε. Τόσω τὸ καλῆτερον, διότι πεινώ μὲ τὰ σωστά μου. Τί ἔχεις διὰ τὸ δεῖπνον;

— Ἐκαμνα τηγανίταις.

— Τὸ βλέπω. Δὲν ἔχεις σκοπὸν ὄμως νὰ θρῆψῃς μὲ τηγανίταις ἀνθρώπον ὅστις ἐπεριπάτησε τέσσαρας ὥρας.

— Ἄλλὰ δὲν ἔχω τίποτε· δὲν εἶ ἐπροσμέναμεν.

— Πῶς τίποτε; Τίποτε δὲν ἔχεις διὰ τὸ δεῖπνον;

Καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα πέραξ του.

— Ἐδῶ εἶναι βούτυρον.

Ἐπειτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ὄρφην, ὅπου ἄλλοτε ἐκρέματο τὸ παστόν. Τὸ καρφίον ὄμως ὅπου ἐκρέματο ἦτον κενὸν πρὸ πολλοῦ, καὶ εἰς τὴν δοκὸν ἦσαν μόνον τινὲς ὄρμαθοι κρομμυδίων καὶ σκόρδων.

— Ἐδῶ εἶναι κρομμύδια, εἶπε, ῥίπτων κάτω ἕνα ὄρμαθον διὰ τοῦ ραβδίου του. Τέσσαρα ἢ πέντε κρομμύδια καὶ ὀλίγον βούτυρον, ἔγινε τὸ φαγί μας. Ἐβγάλε τὸ ζυμαρί ἀπὸ τὸ τηγάνι καὶ τηγάνισε τὰ κρομμύδια.

Νὰ ἐβγάλῃ τὸ ζυμαρί ἀπὸ τὸ τηγάνι! Ἡ